

## POSUDEK MAGISTERSKÉ PRÁCE

**Karolina Křížová:**

***Komparativní analýza bezpečnostní politiky Kanady a České republiky ve vztahu k misi ISAF – od motivace po exit***

Těžko lze najít téma bezpečnostní a obranné politiky, které by bylo pro Českou republiku aktuálnější a relevantnější, než dosavadní působení a plánované stahování z Afghánistánu. Zajímavost tématu je v případě posuzované práce zvýšena komparací s dalším členským státem, Kanadou, který typicky nefiguruje mezi aktéry, s nimiž je zahraniční politika ČR porovnávána.

Autorka v práci nepochybně prokázala dobrou orientaci v zahraničně-bezpečnostní politice obou států a mnohé postřehy, které v práci představuje, jsou podnětné. Zvláště bych v této souvislosti vytkl přesvědčivé doložení skutečnosti, že časté střídání vlád a jejich koaliční povaha v ČR nijak nebránily aktivnímu angažmá českých ozbrojených sil v ISAF, ani nevyústily v kladení omezujících podmínek pro jejich nasazení. Stejně zajímavý je poznatek o tom, že rozhodovací proces Kanady, tedy zakládajícího člena NATO, který je desítky let integrován do jejích plánovacích mechanismů, rozhodně nebyl hladší než v případě ČR jako aliančního nováčka – spíše naopak. Nekomplikované nadšení českého politického mainstreamu není nutně samo o sobě hodnotou, stejně jako není kanadské hledání smyslu zapojení do mise nezbytně selháním, ale každopádně jde o přínosný, nesamozřejmý poznatek.

Hodnocení dalších aspektů práce však už tak pozitivní být nemůže. Předně je třeba konstatovat, že „teorie komparativní analýzy“, o níž autorka v úvodu hovoří, je tak trochu „klamáním spotřebitele“. Ve skutečnosti jde o rozbor obecných poznatků k použité metodologii, jinak práce teoretický základ (ve smyslu teorií mezinárodních vztahů nebo bezpečnosti) postrádá. Podobné je to s údajnou operacionalizací v kapitole 1.6 – zde se zase jedná o vyjasnění základních používaných termínů, ale rozhodně tu není představen podrobný rozbor zkoumaných faktorů, způsobu jejich analýzy apod. V obou případech je navíc jen letmo a jakoby mimochodem zmíněna vazba na zkoumané případy.

Nedostatky na úrovni teoretického zakotvení a operacionalizace se potom odrážejí v nepřehlednosti textu v jednotlivých obsahových kapitolách, v nichž – navzdory autorčině důrazu na triádu „co, jak, kdy“ – není zcela jasné, co je zkoumáno a jakým způsobem autorka k analýze přistupuje. Text tak působí jako sice vědoucí, ale poněkud chaotické líčení, spíše než jako dobře připravená a strukturovaná analýza. Ostatně, ani zdůvodnění výběru komparovaných případů není úplně přesvědčivé a pohybuje se spíše na rovině osobní zkušenosti.

Po jazykové stránce musím práci vytknout zbytečné nadužívání anglických termínů i v případech, kdy existuje český ekvivalent – jako by poněkud nabubřelý žargon měl zakrýt teoreticko-metodologické nedostatky. Text je rovněž poznamenán občasnými překlepy, gramatickými chybami („vyplívá“) a chybějícími slovy ve větách.

Ke konkrétním místům v práci:

- Na s. 22 nerozumím formulaci „v mé práci budu operovat termínem spolupráce ve smyslu idealistického proudu.“
- V čem přesně je mise ISAF „novým typem zahraničního působení“ (s. 23)? Vyjmenované charakteristiky lze vztáhnout i na jiné operace.
- Jak se citát Alberta Einsteina na začátku kapitoly 2.1 vztahuje k jejímu obsahu?
- V práci se opakovaně (s. 27, 36, 40) hovoří o tom, že ČR ve vztahu k USA a NATO zaujala strategii *bandwagoning*. Vzhledem k tomu, že tento termín vysvětluje chování států v situaci,

kdy se rozhodují mezi dvěma (případně) více spojenci na základě toho, který z nich představuje větší mocenskou výzvu/hrozbu, považují tuto charakterizaci za nepřipadnou.

- Nerozumím tomu, jak teoretická reflexe novodobé kanadské historie (s. 29-30) souvisí s konkrétním politickým rozhodováním ve vztahu k misi ISAF.
- Na s. 30 hovoří autorka ve vztahu k období 2001-2006 o vedení mise ISAF Severoatlantickou aliancí. Je třeba poznamenat, že NATO převzalo vedení ISAF až v roce 2003.
- Postesk nad tím, že jednotka chemiků zůstala během zahájení operací v Afghánistánu v Kuvajtu (s. 31), nedává příliš smysl - měla by snad tato jednotka v Afghánistánu smysluplné využití?
- V čem představuje koncept *leading from behind* „flexibilní tradiční přístup Spojených států“ (s. 47)? Opravdu je tento koncept příležitou charakteristikou působení USA v Afghánistánu?
- Jak chápat formulaci (s. 60) „[Kanada] potvrdila souběh několik konceptů „srdce a mysl“ Severoatlantické aliance“?

Shrnu-li, autorka je s pojednávaným tématem nepochybně výborně a do hloubky obeznámena, ale kvalitu její práce zhoršují problémy a zmatky na úrovni teoretického zakotvení, operacionalizace, strukturování textu a práce s jazykem. Práci nicméně lze **doporučit k obhajobě**, navrhuji ji hodnotit jako **velmi dobrou až dobrou** v závislosti na ústní obhajobě.



---

V Praze dne 14. 6. 2014